

Sygn. akt III Kp 1029/13

Postanowienie o przedłużeniu tymczasowego aresztowania

Dnia 27 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział III Karny w składzie:

Przewodniczący –SSO Lidia Hojeńska

Protokolant: Edyta Makowska

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej- Mieczysław Śledź

po rozpoznaniu wniosku Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej we Wrocławiu z dnia 20 czerwca 2013 roku (data wpływu), sygn. akt Ap V Ds. 56/11 o przedłużenie tymczasowego aresztowania wobec **M. M.**

na podstawie art. 249 § 1 k.p.k. i art. 258 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 263 § 2 k.p.k.

postanawia

przedłużyć do dnia **3 października 2013 roku**, tymczasowe aresztowanie zastosowane postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Śródmieścia z dnia 4 kwietnia 2013 roku, sygn. akt II Kp 279/13 wobec **M. M.**, syna S. i H. z domu K., urodzonego dnia (...) w J.

podejrzanego o to, że:

I. w okresie od listopada 1999 r. do grudnia 2000 r. we W., J. i innych miejscowościach, działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia znacznych korzyści majątkowych, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowej i środków odurzających w postaci nie mniej niż 50 kilogramów amfetaminy o wartości łącznej nie mniejszej niż 350.000zł i nie mniej niż 150 kilogramów marihuany o wartości łącznej nie mniejszej niż 1.950.000 zł, w ten sposób, że wielokrotnie odbierał od M. B. wyżej wymienione substancje psychotropowe i środki odurzające w ilościach nie mniejszych niż 3 kilogramy każdorazowo, a następnie zbył innym nieustalonym dotychczas osobom,

- t. j. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 12 kk

II. w okresie od listopada 2006 r. do lutego 2007 r. we W., J. i innych miejscowościach, działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia znacznych korzyści majątkowych, wbrew przepisom art. 33-35 i 37 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowej w postaci nie mniej niż 1 kilograma amfetaminy o wartości łącznej nie mniejszej niż 8.000zł w ten sposób, że odebrał od M. B. w/w substancję a następnie zbył innym nieustalonym dotychczas osobom,

- t. j. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 kk w zw. z art. 12 kk

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 4 kwietnia 2013 roku, sygn. akt II Kp 279/13 Sąd Rejonowy dla Wrocławia –Śródmieścia zastosował wobec podejrzanego M. M. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania uznając, iż popełnienie przez podejrzanego zarzucanych mu przestępstw zostało z dużym prawdopodobieństwem potwierdzone zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Do chwili obecnej nie wystąpiły żadne okoliczności uzasadniające uchylenie bądź zmianę stosowanego wobec podejrzanego środka zapobiegawczego. Zebrany dotychczas w przedmiotowej sprawie w postępowaniu przygotowawczym materiał dowodowy, w szczególności w postaci wyników oględzin, okazań, zabezpieczonych dowodów rzeczowych, wyjaśnień współpodejrzanych, uprawdopodobnia popełnienie przez podejrzanego zarzucanych mu przestępstw.

Nie ustala również obawa mactwa procesowego ze strony podejrzanego oraz nakłaniania przez niego innych osób do złożenia fałszywych zeznań lub nieprawdziwych wyjaśnień. Na obawę tą wskazuje już sam charakter zarzucanych podejrzanemu czynów, w których, jak wynika z dotychczas zebranych dowodów miały uczestniczyć dobrze sobie znane osoby, które łączą więzy towarzyskie i zależności wynikające ze wspólnych przestępczych przedsięwzięć. Powyższe może realnie rzutować na zachowania procesowe uczestników tego zdarzenia.

Co więcej – nie przesądzając w żaden sposób o winie i sprawstwie podejrzanego – należy zważyć, iż prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego M. M. zarzucanych mu przestępstw, przy uwzględnieniu ich doniosłości –wszak podejrzany pozostaje pod zarzutem popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, zagrożonego karą pozbawienia wolności do lat 12, uzasadnia twierdzenie o realności wymierzenia podejrzanemu surowej kary pozbawienia wolności o jakiej mowa w art. 258 § 2 k.p.k. Okoliczność ta, zgodnie z dominującymi aktualnie poglądami judykatury, przy spełnieniu warunków, o których mowa w art. 249 § 1 i art. 257 § 1 k.p.k. i przy braku przesłanek negatywnych określonych w art. 259 § 1 i 2 k.p.k., stanowi samodzielną przesłankę szczególną stosowania tego środka zapobiegawczego (por. uchwała składu 7 sędziów SN z dnia 19 stycznia 2012r., I KZP 18/11, OSNKW 2012/1/1, LEX nr 1102081, Biul.SN 2012/1/12). Powyższe dodatkowo uzasadnia przekonanie, iż podejrzany przebywając na wolności może utrudniać prowadzone przeciwko niemu postępowanie karne, w szczególności może ukrywać się przed wymiarem sprawiedliwości za granicą bądź w inny bezprawny sposób wpływać na toczące się postępowanie.

W ocenie Sądu jedynie przedłużenie wobec wymienionego izolacyjnego środka zapobiegawczego, jakim jest tymczasowe aresztowanie, pozwoli zabezpieczyć prawidłowy tok prowadzonego postępowania karnego, a tym samym uniemożliwić podejrzanemu podjęcie jakikolwiek ewentualnych prób bezprawnych działań mogących je destabilizować.

Dla prawidłowego zakończenia postępowania przygotowawczego należy kontynuować podjęte działania, w tym niezbędne jest w szczególności poczynienie ustaleń dotyczących źródeł dochodu podejrzanego, przesłuchanie dalszych świadków, uzyskanie materiałów w ramach międzynarodowej pomocy prawnej.

Zważyć nadto należy, iż w stosunku do podejrzanego nie zachodzą warunki uzasadniające odstąpienie od stosowania przedmiotowego środka zapobiegawczego, określone w art. 259 § 1 k.p.k. W toku postępowania nie podnoszono żadnych miarodajnych okoliczności przemawiających za odstąpieniem od stosowania tymczasowego aresztowania, co zgodnie z przyjętą linią orzecniczą obciąża stronę która domaga się zastosowania powyższego przepisu (por. postanowienie SA w Krakowie II AKz 144/06, KZS 2006/5/40, postanowienie SA w Lublinie II AKa 470/09).

Mając zatem na uwadze, iż środki zapobiegawcze o mniej dolegliwym charakterze, niż środek zastosowany, mógłby nie wypełnić swej roli, tj. nie zabezpieczyć w sposób prawidłowy toczącego się postępowania, Sąd – działając na podstawie powołanych przepisów – orzekł jak na wstępie.